

SOLIDARNOŚĆ

Spółeczeństwo polskie
w warunkach stanu wyjątkowego -
zalecenia i przewidywania

SPÓŁCZENSTWO POLSKIE W WARUNKACH STANU WYJĄTKOWEGO - PRZEWIDYWANIA I ZALECENIA.

Powołanie rządu premiera Jaruzelskiego społeczeństwo przyjęło z nadzieją. Jednakże wydarzenia minionego półrocza, a w szczególności ostatnich miesięcy i dni świadczą, że próby wprowadzenia niezbędnych reform są paraliżowane i sabotowane przez siły antydemokratyczne, zmierzające do "odwrócenia biegu wydarzeń" i powrotu do sytuacji sprzed sierpnia 1980 roku. Siłami tym, których nie wahały się nazwać się nazwać antyseccjalistycznymi, udało się opanować znaczną część aparatu przemocy i organów decyzyjnych. Torpedują one wszelkie działania zmierzające do odnowy PZPR, ale nie ulega wątpliwości, że ich głównym przeciwnikiem jest społeczeństwo zorganizowane w NSZZ "Solidarność". Jest dla nas oczywiste, że siły te systematycznie przygotowują się do agresji przeciw społeczeństwu, dlatego też dalej będziemy umownie nazywać je agresorem. Celem agresora jest całkowite przejęcie władzy w kraju, a więc w istocie - zamach stanu prowadzących w takiej czy innej formie do obalenia konstytucyjnego rządu. Wydarzenia bydgoskie jeszcze raz dobitnie świadczą, iż dla osiągnięcia swych celów agresor nie zawaha się przed żadną formą działania, przed najbardziej brutalnym użyciem siły, przelaniem krwi, a nawet zdradą narodową i sprowadzeniem interwencji zewnętrznej.

Jakie są najbardziej prawdopodobne formy przygotowywanego zamachu stanu? Widsimy dwie możliwości:

1. ogłoszenie stanu wyjątkowego, oznaczającego masowe represje MO i SB na terenie całego kraju,
2. interwencja zewnętrzna w połączeniu z akcją represyjną MO i SB.

Pierwszym bezpośrednim celem tych akcji po opanowaniu ośrodków decyzyjnych w rządzie, będzie likwidacja Solidarności, oraz innych aktywnych sił demokratycznych w społeczeństwie, w tym również w partii. Będą to aresztowania, izolacja, a nawet fizyczna eksterminacja wszystkich tych, co do których ustalone wcześniej, iż są zaangażowani w działalność związkową i opozycyjną, a także w ruch odnowy partii oraz stronnictw politycznych. Akcja ta prawdopodobnie połączona z początkową poprawą sytuacji rynkowej zmierzać będzie do zdezerientowania i pozyskania społeczeństwa.

Kiedy może nastąpić zamach stanu?

Dlaczego agresja jeszcze nie nastąpiła?

Czy agresor jest za słaby czy niezdecydowany?

Odpowiedź nie jest prosta. Zamach, aby mógł się zakończyć sukcesem poprzedzony być musi dokładnym operacyjnym "rozpracowaniem" NSZZ "Solidarność". Takie przygotowanie, ze względu na zasięg i skalę ruchu odnowy, wymaga odpowiednio długiego czasu. Agresor albo już opanował aparat przemocy, albo też przygotowuje się do przechwycenia go w odpowiedniej chwili. Być może czeka tylko, aż operacyjne i techniczne "rozpracowanie" będzie kompletne.

Co czynić ma społeczeństwo a w szczególności członkowie "Solidarności" w wypadku agresji, gdy zamach stanu będzie faktem?

Spółeczeństwo, przygotowane czy nie, w obliczu agresji musi się bronić. Jeżeli bez przygotowania - to w sposób żywiołowy, rozprezyczny i desperacki, co może tylko powiększyć rozmiary tragedii. Odwrót - nie jeżeli społeczeństwo będzie posiadało jakąś konkretną koncepcję aktywnej obrony, jakąś jasny cel i plan działania, to samo istnienie takiej koncepcji w świadomości społecznej poważnie zmniejsza prawdopodobieństwo agresji - wreszcie bowiem wtedy skala trudności, na jakie agresor zapętka i z jakimi będzie musiał się liczyć.

Jaki jest zasadniczy cel akcji obronnej społeczeństwa?

Po pierwsze nie dopuścić do wojny domowej. Celem działań obronnych winno być zorganizowanie paraliżowanie akcji zamachowych agresora, udaremnienie jego bezpośrednich zamierzeń. Nasza obrona musi sprawić, że zamach spali na panewce, że nie obali konstytucyjnego rządu przed wszystkim - nie unicestwi "Solidarności" i nie doprowadzi do eksterminacji bądź trwałego odosobnienia działaczy ruchu odnowy, których na listach proskrypcyjnych. Zamachowcy lub interwenci muszą uświadomić sobie, że drobiazgowo przygotowany zamach lub interwencja nie

przyniesą oczekiwanych rezultatów i okazało się nadmiernie kosztowne. Musimy im odebrać wszelkie wątpliwości co do tego, że w obronie narodowej egzystencji Pełacy i tym razem będą gotowi sięgnąć po środki ostateczne i ponieść ofiary najwyższe. Najskuteczniejsza broń, jaką społeczeństwo posiada jaką powinno zastosować w pierwszym okresie jest strajk powszechny. Strajk taki może być ogłoszony przez "Solidarność", może to być również strajk powszechny, który podejmie społeczeństwo nawet wtedy, gdy władze Związku zostaną rozbite. Byłby to samorzutny strajk powszechny, który musi przyjąć dwie równoległe i równorzędne formy - strajku okupacyjnego i strajku wspomagającego.

Strajk okupacyjny podejmą pracownicy wszystkich kluczowych i większych zakładów przemysłowych. Ich wykaz przygotowuje Międzyzakładowy Komitet Strajkowy. Strajk wspomagający zastosują pracownicy wszystkich innych zakładów pracy, z wyjątkiem tych, które są normalnie wyłączone z akcji strajkowej. Ta forma strajku obejmuje również szkoły wszystkich szczebli. Strajk wspomagający podejmą pracownicy nie stawiając się w swych zakładach pracy. Strajk okupacyjny realizowany przez małe zakłady pracy, biura lub instytucje rozproszone byłby nieskuteczny, gdyż zachęcałby do użycia przemocy choćby tylko w celach prowokacyjnych.

Z drugiej strony część pracowników objęta strajkiem wspomagającym stanowi bardzo istotne zaplecze i pomoc dla strajku okupacyjnego /łączność, aprowizacja itp./ Od strajku wspomagającego zwolnione będą tylko te osoby, których obowiązkiem jest ochrona i zabezpieczenie mienia na terenie zakładu pracy.

Główny ciężar walki spoczywa w czasie strajku powszechnego na zakładach okupowanych przez załogi. Stanowią one swego rodzaju twierdze obronne. Na teren tych zakładów powinni udać się niezwłocznie działacze ruchu związkowego najbardziej narażeni na represje. Dlatego jest rzeczą ważną i pilną aby władze związkowe wydały wszystkim działaczom odpowiednie dokumenty, umożliwiające ich identyfikację i wstęp na teren strajkujących zakładów. Dokumenty takie winny mieć ograniczony termin ważności. Strajkiem okupacyjnym kieruje od początku ocalała część Komitetów Strajkowych.

Według obowiązującej instrukcji strajkowej przed Komitetem Strajkowym stoją trzy główne zadania:

1. zamknięcie, zabarykadowanie zakładu i przygotowanie go do obrony,
2. zabezpieczenie mienia i środków produkcji, surowców i paliw przed zniszczeniem w wypadku wtargnięcia na teren zakładu sił przemocy /formy takiego zabezpieczenia należy ustalić wcześniej dla każdego wydziału i oddziału pracy/,
3. wybór zastępczej kadry związkowej, która podejmie działalność w wypadku złamania strajku siłą i likwidacji dotychczasowych władz związkowych.

O ile agresorowi uda się siłą złamać strajk powszechny, stworzona w czasie strajku zastępcza kadra "Solidarności" przystępuje do aktywnej obrony Związku w nowych warunkach. Działalność ta zmierzać powinna przede wszystkim w trzech kierunkach:

1. obrona uwięzionych, kontakt z rodzinami, pomoc uwięzionym i ich rodzinom,
 2. gromadzenie dowodów działalności tych wszystkich, którzy sprzymierzyli się z agresorem i zdradzili naród, muszą oni mieć świadomość, iż czyny ich są rejestrowane, osądzane i że żaden z nich nie uniknie kary,
 3. propagandy i informacji
- organizowanie pracy związkowej, podtrzymanie moralnych i psychicznych sił narodu.

Wielść polska przyjmuje na swe barki cały ciężar wyżywienia narodu. Rolnicy powinni dołożyć wszelkich starań w celu ukrycia i zabezpieczenia żywności przed rewizją. Członkowie organizacji miejskich dokonują dystrybucji artykułów żywnościowych dla ludności miejskiej w zamian za niezbędne dla wsi artykuły żywnościowe.

W małych miastach i osiedlach stosownie do warunków lokalnych strajkiem powszechnym kieruje Komitet Strajkowy na większym lub na lepiej zorganizowanym zakładzie pracy. Pracownikom takich osiedli podejmującym strajk wspomagający przysługuje ważna rola pośrednicząca w kontaktach

i wymianie informacji między zorganizowaną ludnością wsi a MKS-ami wielkich miast.

W obliczu agresji przeciwko narodowi i państwu żołnierze Wojska Polskiego i pracownicy sił porządkowych staną przed trudnym wyborem. Z istoty tych służb wynika bowiem konieczność wykonywania rozkazów zwierzchników. W sytuacji jednak, gdy nad środkami decyzyjnymi tych służb kontrolę przejęłyby siły antynarodowe - elementarnym obowiązkiem patriotycznym każdego żołnierza i funkcjonariusza sił porządkowych jest przeciwstawienie się im wszelkimi dostępnymi środkami.

Pracownicy MO i SB powinni niezwłocznie przystąpić do usuwania wszelkich dokumentów mogących ułatwić eksterminację Polaków. Każdy pracownik winien mieć świadomość, że może w ten sposób ocalić choćby jedno życie ludzkie.

Obowiązkiem każdego żołnierza i milicjanta jest obrona życia i mienia obywateli. Natomiast działanie przeciwko życiu obywateli, w szczególności z użyciem sbrojnej przemocy jest zbrodnią i aktem zdrady narodowej.

Zobowiązujemy wszystkie Komitety Strażkowe NSZZ "Solidarność" do niezwłownego podjęcia działań koncepcyjnych i organizacyjnych dla przygotowania szczegółowych programów samobrony w warunkach stanu wyjątkowego i strajku powszechnego.

**WOBEZ ZAGROŻENIA EGZYSTENCJI NARODU ZORGANIZOWANY OPÓR
JEST JEDYNĄ SZANSĄ.**

Za Prezydium MKS NSZZ "Solidarność" Wrocław
Prezydium MKS NSZZ "Solidarność" województwa
wrocławskiego.

Wałbrzych, 24.03.81r.

